

opusdei.org

"Històries que s'escriuen amb voluntat generosa"

En Marc Teixidor i l'Álvaro Tintoré són dos barcelonins, fidels de la Prelatura, que el dissabte 21 de novembre van ser ordenats diaques. Ells comparteixen com ha estat el camí fins arribar-hi.

27/11/2020

De l'advocacia al diaconat és el camí que han fet tan **Marc Teixidor Viayna** com l'**Álvaro Tintoré**

Espuny. En Marc va estudiar a l'escola La Farga de la Institució Familiar, i l'Álvaro a Viaró Global School, ambdues de Sant Cugat del Vallès. Després van cursar els estudis de Dret a la universitat.

Els darrers anys han estat vivint a Roma a Cavabianca. La cerimònia ha tingut lloc a l'església del seminari internacional de la Prelatura, amb el títol de Nostra Senyora dels Àngels.

Com en un edifici de les Nacions Unides

Quan un resideix a un centre amb residents d'arreu del món es viuen moltes anècdotes i especialment durant una pandèmia que obliga al confinament. Així ho expliquen els dos. "Un resident japonès que s'ha ordenat amb nosaltres es va posar contentíssim en saber que amb el nou protocol per prevenir el coronavirus quedaven prohibides les encaixades de mans i les abraçades,

un aspecte de la cultura llatina que ell sempre havia trobat difícil de manejar!", comenta divertit l'Álvaro.

És alguna cosa semblant a "estar a l'edifici de les Nacions Unides" comenta en Marc. "D'una cambra sortien veus en anglès d'un de Califòrnia que xerrava per zoom amb la família; de la següent t'arribava la veu d'un de Costa d'Ivori que havia aprofitat el confinament per organitzar una xerrada de formació cristiana amb amics seus que vivien entre França i Costa d'Ivori; a la següent senties un australià xerrant amb un antic company de feina amb qui havia reprès el tracte amb ocasió del confinament i acabaves el passadís de Babel amb un que sortia amb jaqueta i corbata després d'haver assistit per Google Meet a les noces de la seva germana a Espanya."

Redescobrir la importància de les relacions humanes

No sols a Cavabianca, a molts indrets del món, s'ha fet realitat aquell desig del Papa Francesc que viure en els carrers digitals no sigui tan sols un estar connectats sinó una veritable trobada entre persones. Segons en Marc, "han estat dies on sorgia el desig espontani de conrear l'amistat i de parlar de Déu als amics i familiars. T'arribaven notícies bones d'arreu del món en aquest sentit, cosa que t'animava a posar més mitjans humans i sobrenaturals per treure'n partit. I també algunes notícies dolentes, que animaven a pregar amb més força i a sentir-te proper a tanta gent llunyana i alhora tan propera". I afegeix: "Tothom ha trobat maneres de fer-se proper amb les seves famílies i amb els amics; maneres per escoltar, per animar i per parlar de Déu".

L'Álvaro ho corrobora: "L'aturada i els confinaments ens estan ajudant a redescobrir la importància de les relacions humanes i a valorar més la família i els amics. Una trucada, un missatge, un enviament... Estem veient molts exemples senzills i iniciatives de com saber trobar camins per mostrar aquesta proximitat humana tot en circumstàncies excepcionals." I recorda una idea que el Sant Pare ha fet arribar aquests dies, "aquesta pandèmia ens ha de servir per prendre més consciència de tenir una destinació comuna que hem de preservar".

Un 21 de novembre del 2020

Arriba el dia quan vint-i-set fidels de la Prelatura, procedents d'arreu del món després de conviure i formar-se en un edifici semblant a les "Nacions Unides", s'ordenen diaques.

El Papa Francesc a *Christus vivit* explica que Jesús ens regala una invitació a formar part d'una història d'amor que s'ententeix amb les nostres històries. Déu segueix cridant. "Uf, espera que m'emociono, diu l'Álvaro, Déu mai no deixa de cridar. Hem de saber descobrir la proximitat de Crist a la nostra vida i transmetre aquesta trobada als altres. Si un s'obre a l'acció de Crist, un dia se't fica en la teva vida i quan te n'adones..."

En Marc ho té també clar: "Sí, Déu no es cansa. Ell continua rondant. A la seva manera. Al llibre de Jeremies es diu que Ell parla no com foc o tempesta, sinó com a lleuger ventijol. A través de persones que coneixes, de situacions que vius, de coses que llegeixes o que escoltes... Ell continua sorprenent i obrint-te horitzons. Que fan basarda, que donen vertigen, que no són camins traçats d'antuvi, però que són els camins més esplèndids.

Podria semblar que el Senyor és molt lluny, a dos mil anys d'història i tancat en pàgines de llibres que ningú llegeix. Però Ell continua buscant, i deixar-se trobar per Ell és la cosa més engrescadora; no la més fàcil ni la que et simplifica més la vida, però sí la que et dona la vida més meravellosa."

Gràcies, família!

Les famílies no ha pogut estar presencialment a la cerimònia d'ordenació diaconal, però ho han fet via streaming. Els hi demanem com ho han viscut.

Primer respon en Marc: "Sant Josepmaria deia que el noranta per cent de la vocació la devíem als nostres pares. Jo aquesta frase no només la signo sinó que, en el meu cas, n'augmentaria el percentatge. També he rebut un gran exemple dels meus germans".

Recorda especialment una conversa amb el pare sobre la vocació, tot prenent una cervesa, en què li va dir "mai no hi ha certes absolutes, ni seguretats totals ni plans preconcebuts; que són històries que s'escriuen amb la voluntat generosa i arriscada de voler caminar cap endavant donant-se del tot sense mirar contínuament cap enrere. Porto aquestes paraules seves gravades a la memòria i m'han ajudat molt sempre".

L'Álvaro comparteix el sentiment "és cert que els nostres familiars i amics no han pogut ser presents a la cerimònia de dissabte. I costa. Ho veiem com preparació per al sacerdoci i ho oferim per tants que estan patint a causa de la pandèmia". I també la convicció que "si dissabte ens vam ordenar vint-i-set diaques és, en molts casos, gràcies a la fe que vam rebre a les nostres famílies. Hem d'estar molt agraïts als pares,

avis, i avantpassats que van preservar i transmetre la fe, de vegades enmig de dificultats i reptes". Alhora diu: "hem rebut l'afecte i l'amistat de tantes persones que ens estan escrivint i animant. Finalment, però no menys important, comptem amb el suport i proximitat dels residents del Col·legi Romà de la Santa Creu. Ara anem pensant on tindrem l'ordenació sacerdotal de maig, per poder donar cabuda a tots els familiars i amics que ens han dit que volen assistir-hi".

El Prelat de l'Opus Dei, Mons, Fernando Ocariz, ha mantingut trobades amb els nous diaques. "S'ha interessat molt per nosaltres, per les famílies i en particular per aquells que a causa de la pandèmia han hagut de fer quarantena i aïllament. Ens ha animat a abandonar tot plegat en mans del Senyor i a sentir-nos molt units a tots a través de la comunió dels sants", comparteix en

Marc. El prelat va demanar-los "oracions pels ordenands" i els va animar "a oferir la incertesa, petites molèsties i inconvenients de la situació actual per tanta gent al món sencer que està patint més directament les conseqüències de la pandèmia", en paraules de l'Álvaro.

Amb tot el que estem vivint "el bon humor ajuda. Les contradiccions, agafades amb bon humor, no desapareixen, però es redimensionen una mica, es fan més petites i no et tapen els racons per on entra la llum", acaba dient en Marc, o en paraules de l'Álvaro "es fan més amables d'afrontar".

I fins i tot potser en traurem alguna cosa positiva com a cristians, de tot plegat. "I tant. Almenys jo n'he tret algunes -paraules d'en Marc-, potser és una mica així dir-ho, qui no s'agafa una bona enrabiada quan veu tot plegat, el patiment i les dificultats

de tanta gent? El primer que et surt és una paraulota, no una jaculatòria. Però després una mirada a la vida del Senyor, una mirada al que han estat les vides dels sants i dels cristians de tants segles... i un s'adona que la fe i el tracte amb Déu il·luminen precisament amb més força aquestes situacions que semblen tan incomprensibles.

A mi aquests mesos m'han fet valorar més el tresor que és la Missa i la presència real del Senyor a l'Eucaristia. T'hi acostumes, i a vegades situacions com aquestes t'ajuden a aturar-te i pensar-hi una mica. Molts amics, a Barcelona i a Roma, han passat mesos sense poder anar a Missa i rebre els sagraments, i encara que els mitjans que ofereix Internet han resultat de grandíssima ajuda, en molts d'ells renaixia el desig d'acostar-se a l'Eucaristia amb més freqüència, d'acudir a la Confessió amb més regularitat..."

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/diaques-alvaro-
tintore-marc-teixidor/](https://opusdei.org/ca/article/diaques-alvaro-tintore-marc-teixidor/) (07/04/2026)